

NHỮNG NGƯỜI PHỤ NỮ MIỀN NAM ĐÁNG KÍNH NẾ

Dạ Hương

Tôi được sinh ra trong một gia đình Bắc Kỳ Di Cư năm 54.

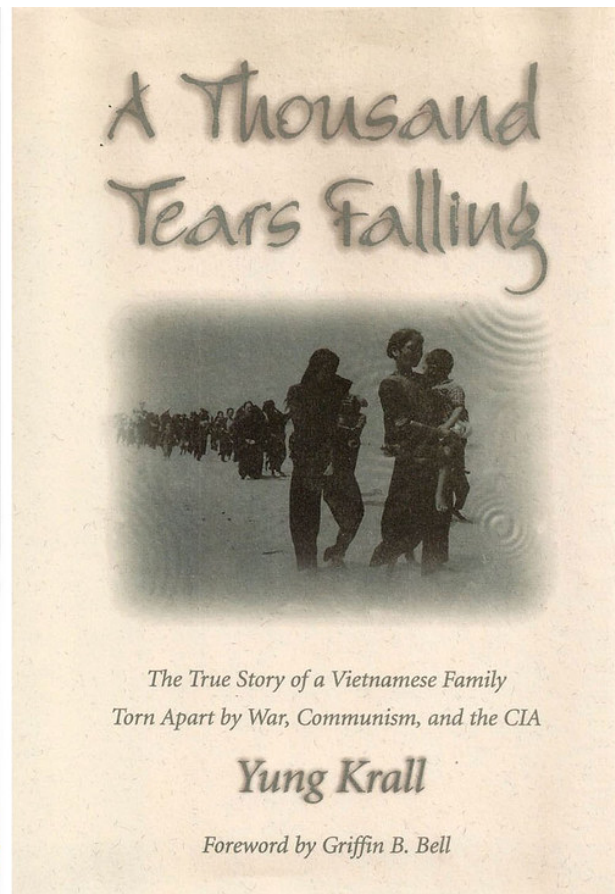
Sự hiểu biết về người phụ nữ Nam Kỳ mà tôi được biết khi lớn lên không hiểu sao lại không qua những người bạn học đồng trang lứa trong trung học, có thể tôi nghĩ bạn tôi còn nhỏ quá chưa phải là phụ nữ. Hoặc có thể vì sự hiểu biết của tôi vẫn không ra khỏi được sự giáo dục của gia đình qua những lời nói chuyện và nhận định của cha, của mẹ. Nhất là của mẹ tôi, mà một trong những câu nói của bà khi nói về người phụ nữ Nam Kỳ là một nhận định nhớ lại mà tôi tiếc không hỏi lại mẹ tôi là dựa vào đâu mà mẹ nói như vậy. Câu nói ấy có thể đến vì định kiến của người miền Bắc, sống trong những điều kiện và địa dư khó khăn hơn người miền Nam.

Mẹ tôi nói với tôi về người phụ nữ Nam Kỳ như sau: "Gái Nam chưa ra đến chợ đã lo ăn quà". Tôi tiếc là mẹ tôi đã qua đời hơn 20 rồi, để tôi không có thể nói với mẹ tôi là: "Mẹ ơi, mẹ đã sai rồi" trong cái nhận định đó.

Đúng vậy, từ ngày mẹ tôi qua đời thì tôi không còn bận bịu lo cho mẹ và các con thì cũng đã lớn vào đại học nên tôi mới được rảnh rỗi để quan tâm đến các sách báo tiếng

Việt và công việc cộng đồng. Và nhờ vậy, tôi mới theo dõi và hiểu biết được về những người phụ nữ Nam Kỳ rất tầm thường nhưng làm được những điều phi thường. Phi thường đến nỗi mà tôi muốn viết ra đây để như một lời gỡ lại nhận định sai lầm của mẹ tôi với những người phụ nữ Nam Kỳ nói chung.

Xin bắt đầu bằng người phụ nữ Nam Kỳ vừa qua đời trong năm nay.

1/ Đó là **chị Đặng Mỹ Dung tức Dung Krall**, tác giả cuốn sách "Ngàn Giọt Lệ Rơi" và qua cuốn sách này, thì tôi thấy được ngay cả người mẹ của chị Đặng Mỹ Dung tức là người vợ của cựu đại sứ Mặt Trận Giải Phóng miền Nam tại Nga Sô, Đặng Quang Minh, đã tiêu biểu được vẻ đẹp từ Công Dung cho đến Ngôn Hạnh của người phụ nữ như thế nào. Tôi đã nói với chị là nếu nước Mỹ có được cuốn sách nổi tiếng "Cuốn Theo Chiều Gió" trong đó bối cảnh là cuộc nội chiến Hoa Kỳ, nhưng cuốn sách này chỉ là một tiểu thuyết. Cuốn sách "Ngàn Giọt Lệ Rơi" của chị Yung Krall xứng đáng được coi là một cuốn sách "Cuốn Theo Chiều Gió của cuộc nội chiến Việt Nam" nhưng lại hơn một điểm vì là chuyện thật mà không phải là cuốn tiểu thuyết.

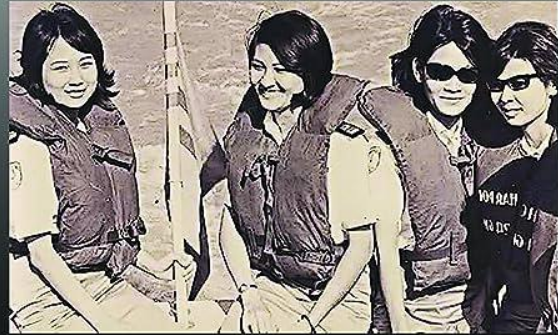
NGUYỄN THANH THỦY

- Sinh năm 1943 tại Mỹ Tho
- Sinh viên Sĩ quan Khóa I Học Viện Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa
- Cấp bậc Thiếu Tá, Biệt Động Trưởng Biệt Động Thiên Nga thuộc Khối Đặc Biệt Lực Lượng Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa.
- Huy chương: Dã Tam Đẳng Chiến Công Bội Tinh; Dã Nhì Đẳng Danh Dự Bội Tinh.
- Sau khi Miền Nam Việt Nam thất thủ, đi tù công sản 13 năm.
- Định cư cùng gia đình tại Hoa Kỳ từ năm 1992.
- Kế nhiệm Hội Trưởng Hội H.O. Cứu Trợ Thương Phế Binh & Quả Phụ Việt Nam Cộng Hòa

NGUYỄN THANH THỦY

Biệt Động Thiên Nga

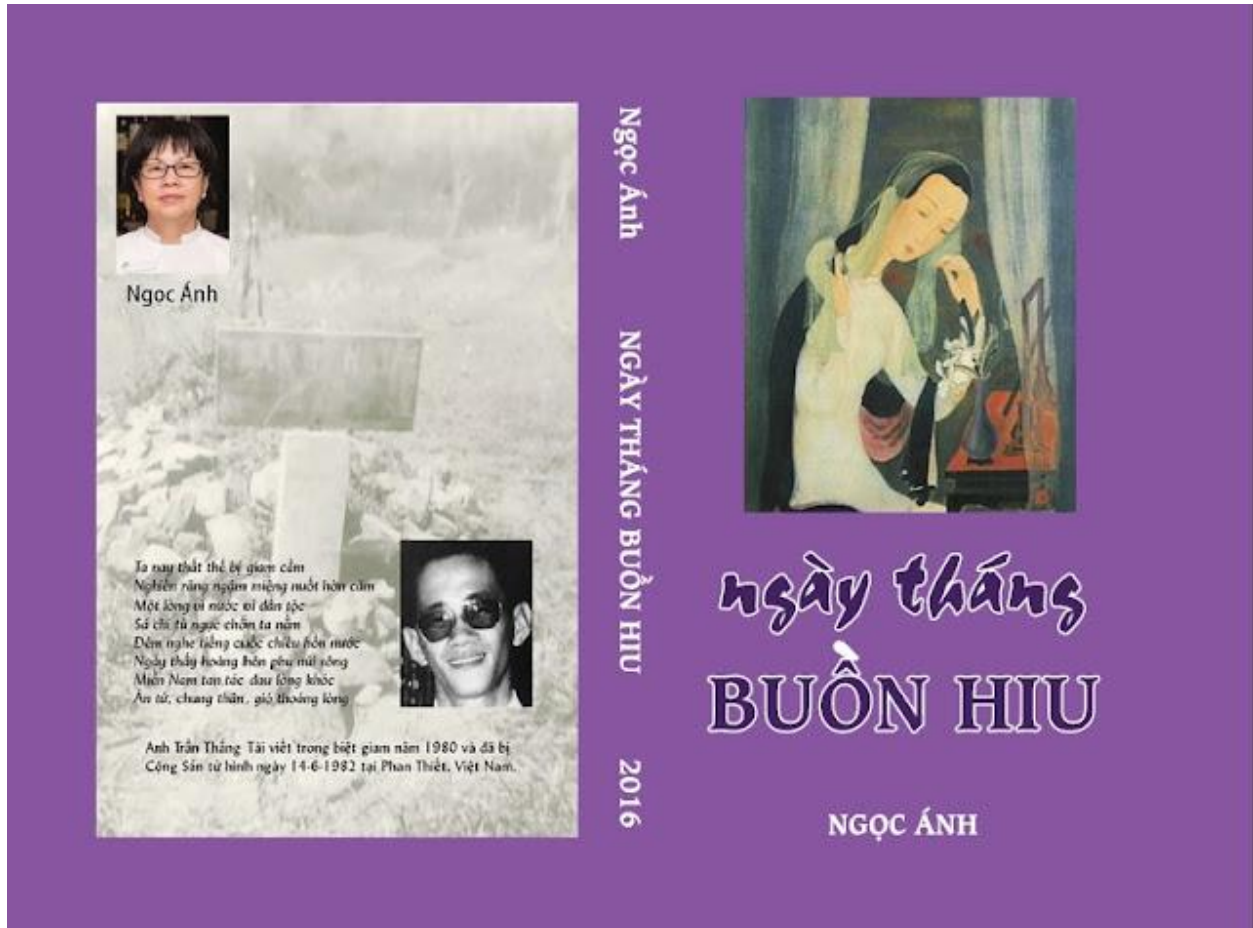
NGUYỄN THANH THỦY

Biệt Động
Thiên Nga

2018

2/ Người thứ hai, là **chị Thiếu Tá Nguyễn Thanh Thủy**, đương kim hội trưởng hội H.O cứu trợ Thương Phế Binh và Quả Phụ. Chị cũng là tác giả cuốn sách "Biệt Động Thiên Nga". Thời gian đi tù của các nữ quân nhân trong quân lực VNCH thì có lẽ chị Thanh Thủy đứng đầu về thời gian phải đi tù lâu nhất, có lẽ vì chức vụ của chị. Tôi đọc sách của chị, tôi tìm hiểu công việc chị làm và cung cách của chị khi làm việc từ ngày chị ra khỏi tù và đặt chân lên đất Mỹ. Nhưng có lẽ điều cần đáng nói nhất vẫn là công việc thiện nguyện mà chị đang làm trong vai trò Hội Trưởng, hội H.O bảo trợ Thương Phế Binh và Quả Phụ. Đó là công việc mà tôi cho là khó hơn vị tiền nhiệm của chị, cố trung tá Nguyễn Thị Hạnh Nhơn rất là nhiều. Khó ở chỗ nào? Khó ở chỗ bà cố hội trưởng còn phải dựa vào người khác để cho việc gây quỹ, nên hội không được hoàn toàn độc lập. Chị Thanh Thủy đã chứng tỏ được bản lãnh của một người cựu nữ sĩ quan VNCH sau 13 năm tù, vượt qua bao nhiêu bệnh tật từ trong tù cho đến bệnh cancer khi sang được đến Mỹ, để đảm đương chức vụ điều hành hội trong muôn vàn khó khăn, vùi dập đánh phá, và việc khó khăn nhất vẫn là đưa được hội đến được sự độc lập. Một hội thiện nguyện vô vụ lợi có được sự độc lập không phải là chuyện dễ, khi mà sau bao nhiêu năm đã không được độc lập.

3/ Người phụ nữ thứ ba là **chị Ngọc Ánh**, tác giả cuốn sách "Ngày Tháng Buồn Hiu", cũng như 2 cuốn sách của chị Đặng Mỹ Dung, Nguyễn Thanh Thủy, cuốn sách của chị Ngọc Ánh là một cuốn sách tự truyện, kể về chuyện thật của chị và gia đình của chị. Cuốn sách chị đã lột trần được bộ mặt dã man của chế độ cộng sản khi đã bắt đứa trẻ mới lên 2 vào tù cùng với người mẹ, để rồi đứa trẻ thiếu ăn đau bệnh không có thuốc uống đến độ thành tật nguyên. Trời cao chẳng phụ người lành, đứa bé đã được một cơ quan từ thiện mang ra ngoại quốc để nuôi dưỡng. Điều đáng kính phục nhất nơi của chị Ngọc Ánh là ý thức quốc gia cao độ của chị khi chỉ có mới 18 tuổi, khi người cha có chức vụ cao trong chính quyền cộng sản và anh chị em đều làm giao liên cho cộng sản nhưng chị đã quả cảm từ khước việc gia nhập đảng đoàn ngay sau ngày 30/4, chẳng những vậy còn dám cùng chồng đi đấu vũ khí để chống trả kẻ địch.

4/ Và người cuối cùng mà tôi muốn nói đến là **bà Khúc Minh Thơ**, cựu chủ tịch hội gia đình tù nhân chính trị. Người phụ nữ đã dám nghĩ đến chuyện vận động chính quyền Hoa Kỳ để can thiệp thả các quân nhân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa ra, và đã đeo đuổi việc này trong 7 năm trời, khi một mình bà phải làm 3 jobs và một mình nuôi 3 con. Ông cựu ngoại trưởng Trần Văn Lắm, khi sang thăm Hoa Kỳ sau ngày mất nước, đã phải ghi nhận là sau khi Việt Nam Cộng Hòa mất, thì các đại sứ và sứ thần của các tòa đại sứ VNCH vẫn còn tại nhiệm sở nơi hải ngoại rất nhiều nhưng chẳng ai làm được việc gì mà lại là một nhân viên tầm thường của tòa đại sứ VNCH lại làm được một việc phi thường là vận động để xin chính phủ Hoa Kỳ can thiệp cho 200 ngàn gia đình tù nhân chính trị được thả ra và sang định cư ở Mỹ. Trung bình một gia đình H.O là 5 người, người phụ nữ miền Nam này đã giúp cho 1 triệu người VN vào đất Mỹ. Chưa kể những người con lai và những đứa trẻ mồ côi hay không cha không mẹ tại các trại tỵ nạn của thuyền nhân.

Dĩ nhiên Nam Kỳ cũng có những khuôn mặt phụ nữ cùi hủi nhưng lại được nổi tiếng, những tên tuổi này gồm có: trưởng phái đoàn Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam Nguyễn Thị Bình, chủ tịch quốc hội Nguyễn Kim Ngân, nghệ sĩ Kim Cương và v.v..... Thế nhưng không vì vậy mà tôi không thể không nói lên sự kính phục và quý mến vô bờ bến với 4 người phụ nữ Việt Nam xứng danh là con cháu Triệu, Trưng này. Nhất là khi gia đình tôi là một gia đình người miền Bắc di cư vào Nam vì hiểm họa Cộng sản. Một trong các câu nói mà mẹ tôi nói mà tôi vẫn còn ghi nhớ khi nghe tin tổng thống Ngô Đình Diệm bị thảm sát, mẹ tôi nói mà mắt còn ngân lệ: " Gia đình nhà ta mang ơn ông ấy, mình là người Bắc Di Cư mà người ta đưa tay ra đón 1 triệu người vào, chứ đâu có phải ít, thật đáng buồn."

Tôi, một người phụ nữ gốc Bắc nhưng có cái may mắn được tiếp cận cả 4 người phụ nữ miền Nam tâm thường nhưng lại làm được những việc phi thường, xin mạo muội viết ra đây để xin được bái phục các chị.

Dạ Hương - diễn đàn Hoài Hương